

Податок на нерухомість у 2018 році: консультація ДФС України

Податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки

Загальні положення

Порядок обчислення та сплати податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки встановлено в статті 266 Податкового кодексу України (далі – ПКУ).

**Об`єктом оподаткування** є об`єкт житлової та нежитлової нерухомості, або його частка.

Базою оподаткування є загальна площа об`єкта житлової або нежитлової нерухомості, в том числі його часток.

Спільна часткова або спільна сумісна власність, хто є платником?

Читати далі

а) **спільна часткова власність** – у витязі з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно (або у свідоцтві/реєстраційному посвідченні на право власності на нерухоме майно) вказано вид спільної власності **спільна часткова** та зазначено **розмір частки**. Платником податку є кожен із співвласників за належну частку;

б) **спільна сумісна власність не поділена в натурі** – у витязі з

Державного реєстру речових прав на нерухоме майно (або у свідоцтві/реєстраційному посвідченні на право власності на нерухоме майно) вказано вид спільної власності **спільна сумісна**. Платником податку є одна з таких осіб-співвласників;

в) ***спільна сумісна власність поділена в натурі*** – у витязі з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно (або у свідоцтві/реєстраційному посвідченні на право власності на нерухоме майно) вказано вид спільної власності **спільна сумісна** та зазначено, що співвласникам належить окрема кімната/окреме приміщення в об'єкті житлової/нежитлової нерухомості. Платником податку є кожен із співвласників за належну йому частку у вигляді окремої кімнати/окремого приміщення в об'єкті житлової/нежитлової нерухомості

Пільги із сплати податку

База оподаткування зменшується:

а) для **квартири/квартир** незалежно від їх кількості – **на 60 кв.м.**;

б) для житлового будинку/будинків незалежно від їх кількості – **на 120 кв.м.**;

в) для **різних типів об'єктів житлової нерухомості** – **на 180 кв.м.**

Пільга не надається:

а) якщо об'єкти житлової нерухомості здаються в оренду;

б) якщо площа об'єктів житлової нерухомості перевищує п'ятикратний розмір пільгової площі. Тобто, якщо площа квартири/квартир перевищує 300 кв.м, житлового будинку/житлових будинків перевищує 600 кв.м., різнотипних об'єктів перевищує 900 кв.м – пільга у вигляді зменшення бази оподаткування не застосовується.

Ставки податку

Встановлюються за рішенням сільської, селищної, міської ради або ради об'єднаних територіальних громад у розмірі, що не перевищує 1,5 відсотка розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня звітного року за 1 квадратний метр бази оподаткування.

25 000 грн. додатково сплачують власники будинків понад 500 кв.м. та квартир понад 300 кв.м. за кожен такий об'єкт житлової нерухомості.

На підставі яких документів нараховують податок?

На підставі даних Державного реєстру речових прав на нерухоме майно

Податок нараховується за **3 роки**

Якщо податкове повідомлення не надходило в попередні роки, такому власнику об'єкта нерухомого майна податок буде нараховано за останні 3 роки (пп.266.10.3 п 266.10 ст.266 ПКУ)

Термін сплати

Податок сплачується фізичними особами – протягом **60 днів з дня вручення** податкового повідомлення-рішення

Відповідальність

Якщо платник податків не сплачує податок протягом 60 днів – штраф:

при затримці до 30 календарних днів – 10 відсотків погашеної суми боргу;

при затримці більше 30 календарних днів – 20 відсотків погашеної суми боргу.

За порушення термінів сплати платнику надсилається податкова вимога із зазначенням суми боргу.

У разі несплати суми податкового боргу, яка зазначена в

податковій вимозі, на майно платника податків накладається арешт до моменту погашення боргу.

Податкове повідомлення – рішення надсилається платнику за його місцем реєстрації.

Інформація щодо місця реєстрації – це інформація внесена до інформаційних баз фіскальної служби на момент, коли громадяни звертались до фіскальних органів з метою отримання ідентифікаційних кодів. Протягом місяця після зміни місця реєстрації громадянин зобов'язаний повідомити про такі зміни контролюючий орган, де він поставлений на облік (п.70.7 ст.70 ПКУ, заява форми 5 ДР). Якщо платник не повідомляє ДФС про зміну реєстрації – податкове повідомлення-рішення надсилається на адресу, інформація про яку міститься в контролюючому органі, тобто стару адресу. Таким чином платник не ознайомлений із сумою проведених нарахувань податку. Внаслідок чого виникає податковий борг, штрафні санкції, арешт майна.

Податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки за 2017 рік

У 2017 році ставки податку для об'єктів житлової та/або нежитлової нерухомості, що перебувають у власності фізичних та юридичних осіб, встановлювалися за рішенням сільської, селищної, міської ради або ради об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, залежно від місця розташування (зональності) та типів таких об'єктів нерухомості у розмірі, що не перевищує 1,5 відсотка розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня 2017 року, за 1 квадратний метр бази оподаткування, тобто не більше, ніж 48 гривень за кв. метр.

Податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки для фізичних осіб з 1 січня 2018 року

Більша частина норм статті 266 «Податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки» Податкового кодексу України

(далі – ПКУ) з 01 січня 2018 року залишилися без змін.

Проте у зв'язку з встановленням нового розміру мінімальної зарплати з 1 січня 2018 року збільшилася ставка податку на нерухоме майно. За 2018 рік потрібно буде сплачувати податок на нерухомість за 1 м² за ставкою 55,85 гривень.

Щодо змін, то п. 266.10 ст. 266 ПКУ доповнено пп. 266.10.2 та 266.10.3.

Відповідно до пп. 266.10.2 п. 266.10 ст. 266 ПКУ у разі коли контролюючим органом не надіслано чи не вручено податкове/податкові повідомлення-рішення у встановлені строки для сплати податку на нерухомість фізичні особи звільняються від відповідальності за несвоєчасну сплату податкового зобов'язання.

Одночасно слід наголосити, що відповідно до пункту 5 розділу III Порядку надіслання контролюючими органами податкових повідомлень-рішень платникам податків, який затверджено наказом Міністерства фінансів України від 28 грудня 2015 року N 1204, зареєстрованим в Міністерстві юстиції України 22 січня 2016 р. за N 124/28254, якщо пошта (поштова служба) не може вручити платнику податків податкове повідомлення-рішення через відсутність за місцезнаходженням платника податків (посадових осіб платника податків), їх відмову прийняти податкове повідомлення-рішення, не знаходження фактичного місця розташування (місцезнаходження) платника податків або з інших причин, податкове повідомлення-рішення вважається врученим платнику податків у день, зазначений поштою (поштовою службою) в повідомленні про вручення, із зазначенням причин невручення.

У зв'язку з цим пропонуємо платникам податків, у яких змінилися реєстраційні дані (наприклад: адреса реєстрації місця проживання), подати в державну податкову інспекцію за місцем реєстрації заяву за формою № 5ДР про внесення змін до Державного реєстру фізичних осіб – платників податків.

Також відповідно до згаданих вище змін встановлено граничний строк нарахування податку органами ДФС. З 01 січня 2018 року відповідно до пп. 266.10.3 п. 266.10 ст. 266 ПКУ податкове зобов'язання з податку на нерухоме майно може бути нараховане за звітні роки в межах 1095 календарних днів.

Що роботи у разі не отримання повідомлення-рішення щодо сплати податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки чи виявлення розбіжностей

Контролюючий орган для належного адміністрування податку на нерухоме майно у 2018 році за 2015-2017 роки повідомляє фізичним особам, що у разі, якщо платнику податку не надходили податкові повідомлення – рішення про його сплату за 2015, 2016 роки чи не надійде до 01 липня 2018 року за 2017 рік, він має право звернутися до контролюючого органу із заявою, до якої додати копії документів, що підтверджують право власності на нерухоме майно. Контролюючий орган на підставі заяви розрахує суму податку на нерухоме майно та надішле податкові повідомлення – рішення.

Платник податку може звернутися до контролюючого органу із наступними заявами:

Заява (у разі отримання податкового повідомлення-рішення)

Заява (у разі неотримання податкового повідомлення-рішення)

Заява (у разі отримання податкового повідомлення-рішення всіма співвласниками (частки не визначені)

Заява (у разі неотримання податкового повідомлення-рішення співвласником (частки не визначені)

Заява про внесення змін до Державного реєстру фізичних осіб – платників податків

Заяви подаються платниками податку як особисто до

контролюючого органу, так і поштовим відправленням.

Джерело: ДФС у Львівській області

Довідник бізнесмена: як відкрити заклад громадського харчування

Огляд процедури відкриття закладу громадського харчування

Відповідно до Закону України “Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів” заклад громадського харчування – це ресторан, бар, кафе, їдальня, закусочна, піцерія, кулінарія, кіоск чи інший заклад, що забезпечує харчуванням невизначену кількість фізичних осіб, не залежить від територіальних ознак (місця) провадження господарської діяльності з громадського харчування та ступеня доступності харчування будь-яким особам.

Організація бізнесу.

Відкрити заклад громадського харчування може лише суб'єкт господарювання. В іншому випадку – це може трактуватися

контролюючими органами як здійснення господарської діяльності без державної реєстрації як суб'єкта господарювання, що передбачає накладення штрафу у розмірі від 17 000 до 34 000 гривень. Законодавчих обмежень щодо організаційно – правової форми (ФОП чи юридична особа) для здійснення господарської діяльності з надання послуг харчування немає, проте варто обирати з основних форм господарювання в Україні.

При здійсненні державної реєстрації суб'єкта господарювання обов'язковою вимогою є тільки зазначення в заяві про державну реєстрацію відповідного суб'єкта господарювання, яка подається суб'єкту держреєстрації, коду КВЕД – 56.10 “Діяльність ресторанів, надання послуг мобільного харчування”.

Податковий облік

З ціллю оподаткування результатів здійснення господарської діяльності з надання послуг харчування суб'єкт господарювання може перебувати як на загальній, так і застосовувати спрощену систему оподаткування з врахуванням вимог Податкового кодексу України. Варто пам'ятати при здійсненні реалізації алкогольних напоїв суб'єкт господарювання стає платником акцизного податку.

Заклад

Згідно інформації, викладеної в листі Міністерства зовнішніх економічних відносин та торгівлі України від 09 вересня 1998 року заклади громадського харчування поділяються на:

Тип закладу	Клас закладу	Характеристика
-------------	--------------	----------------

Ресторан	«перший» «вищий» «люкс»	Заклад з високим рівнем комфорту, матеріально-технічного оснащення, кваліфікації працівників, широким асортиментом страв складного приготування, включаючи фірмові, винно-горілчані, тютюнові та кондитерські вироби, з підвищеним рівнем обслуговування в поєднанні з організацією відпочинку споживачів
Бар		Заклад з барною стійкою, що реалізує алкогольні, безалкогольні, змішані алкогольні та безалкогольні напої, закуски, десерти, кондитерські та булочні вироби, покупні товари
Кафе		Заклад з обмеженим порівняно з рестораном асортиментом страв, вино-горілчаних напоїв, тютюнових, булочних, кондитерських виробів та покупних товарів
Їдальня		Заклад (загальнодоступний або такий, що обслуговує певний контингент споживачів) з різноманітним асортиментом страв, булочних, кондитерських виробів та покупних товарів
Закусочна		Заклад з обмеженим асортиментом страв нескладного приготування, призначений для швидкого обслуговування споживачів

Буфет	Підприємство , обладнане буфетною стійкою, яке реалізує обмежений асортимент готових страв, напоїв, борошняних кондитерських та булочних виробів, покупних товарів
Магазин кулінарних виробів	Не розшифровано
Кафетерій	Заклад самообслуговування з асортиментом страв нескладного приготування та напоїв, торговельний зал якого обладнано торговельно-технологічним обладнанням, призначеним для роздачі їжі
Фабрика-кухня	Заклад, призначений централізовано готувати та поставляти готову до вживання їжу до різних місць
Фабрика-заготівельня	Заклад, призначений для механізованого виробництва власної продукції та централізованого забезпечення нею інших закладів та об'єктів роздрібної торгівлі

Ліцензія

Законом України “Про ліцензування видів господарської діяльності” не передбачено для здійснення господарської діяльності з надання послуг харчування отримання ліцензії, проте торгівля алкогольними напоями потребує ліцензії. Відповідно до статті 15 Закону України «Про державне регулювання виробництва і обігу спирту етилового, коньячного і плодового, алкогольних напоїв та тютюнових виробів» від 19.12.1995 торгувати вроздріб алкогольними напоями (крім

столових вин) можуть суб'єкти господарювання всіх форм власності, у т. ч. виробники, якщо мають ліцензії. З метою отримання ліцензії, уповноважена особа суб'єкта господарювання має подати чи надіслати рекомендованим листом заяву до Головного управління ДФС за місцем провадження торговельної діяльності або передати заяву через центри обслуговування платників (ЦОП), створені в ДПІ. Ліцензії на право роздрібної торгівлі алкогольними напоями і тютюновими виробами видають окремо на кожне місце торгівлі. У заяві про видачу ліцензій зазначають вид господарської діяльності (роздрібна торгівля алкогольними напоями або тютюновими виробами), адресу місця торгівлі та інші дані, зокрема перелік РРО (КОРО), які є в місці торгівлі, а також інформація про них. Ліцензію видають на один рік. Після закінчення строку дії ліцензії слід отримати нову. Плата за ліцензію на роздрібну торгівлю алкогольними напоями, крім сидру та перрі (без додання спирту), становить 8000 грн. на кожний окремий, зазначений в ліцензії електронний контрольно-касовий апарат (книгу обліку розрахункових операцій), що знаходиться у місці торгівлі.

Дозвільні документи та процедури

Декларація відповідності матеріально-технічної бази суб'єкта господарювання вимогам законодавства з питань пожежної безпеки. Починати роботу в приміщенні без дозволу органів державного пожежного нагляду забороняється (згідно статті 57 Кодексу цивільного захисту). Процедура видачі дозволу на початок роботи встановлена Порядком, затвердженим постановою КМУ від 05.06.13 р. № 440. За місцем знаходження об'єкта нерухомості державному адміністраторові або територіальному органу державної служби надзвичайних ситуацій подається або направляється рекомендованим листом декларація відповідності матеріально-технічної бази суб'єкта господарювання вимогам законодавства з питань пожежної безпеки. Починати господарську діяльність можна з дня реєстрації декларації. Декларація не подається: у разі використання торговельних місць, кіосків та контейнерів, якщо їх розміщено на ринку

відповідно до схеми, погодженої з органом державного пожежного нагляду; орендарем об'єкта нерухомості (особою, яка використовує об'єкт нерухомості за цивільно-правовим договором, що не передбачає перехід права власності на такий об'єкт) за умови, що декларацію на об'єкт нерухомості зареєстровано його власником; у разі використання об'єктів, що в установленому законодавством порядку приймаються в експлуатацію після завершення будівництва, реконструкції, реставрації, капітального ремонту.

Проведення вимірювання опору ізоляції електромереж. Протокол вимірювання опору ізоляції є найважливішим документом Технічного звіту електролабораторії, інформаційний зміст якого викриває всі невідповідності стану ізоляції електромереж будь-якого об'єкту до діючих норм та правил Пожежної Безпеки України. Даний протокол вимірювання опору ізоляції є обов'язковою складовою документації, яка повинна надаватися на вимогу контролюючих органів під час кожної перевірки та містити в собі фактичні данні про стан електропроводки об'єкта.

Отримання посвідчення суб'єктом господарювання за результатами навчання з питань пожежної безпеки.

Погодження режиму роботи закладу. Згідно з підпунктом 4 пункту «б» статті 30 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» до делегованих повноважень органів сільських, селищних, міських рад в галузі житлово-комунального господарства, побутового, торговельного обслуговування, громадського харчування, транспорту і зв'язку віднесено встановлення за погодженням з власниками зручного режиму роботи розташованих на відповідній території підприємств, установ та організацій сфери обслуговування незалежно від форм власності.

Погодження розміщення вивіски здійснюється з органами місцевого самоврядування.

Дозвіл на зовнішню рекламу. Відповідно до Закону України “Про рекламу” надається органами місцевого самоврядування у порядку, визначеному чинним законодавством України.

Реєстрація потужності. Відповідно до Закону України “Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів” та наказу Міністерства аграрної політики України “Про затвердження Порядку проведення державної реєстрації потужностей, ведення державного реєстру потужностей операторів ринку та надання інформації з нього заінтересованим суб’єктам.

Персонал

Відповідно до Правил роботи закладів (підприємств) ресторанного господарства, затверджених наказом Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції України від 24 липня 2002 року №219, працівники, які займаються виробництвом, зберіганням, а також продажем харчових продуктів і продовольчої сировини, зобов’язані мати професійну спеціальну освіту (підготовку). Усі працівники, зайняті в ресторанному господарстві, проходять медичне обстеження в установленому законодавством порядку, результати якого відображаються в їх особових медичних книжках.

Продукція

Заклади громадського харчування розробляють асортимент своєї продукції керуючись збірниками рецептур.

Асортимент продукції затверджується суб’єктом господарювання самостійно. Ціни реалізації виробів у ресторанному господарстві визначаються методом калькуляції. Згідно з пункту 3.4 Правил роботи закладів (підприємств) ресторанного господарства, затверджених наказом Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції України від 24 липня 2002 року №219, у меню зазначаються перелік блюд, кулінарних, борошняних кондитерських, булочних виробів і напоїв власного виробництва,

вихід та ціна однієї порції. Наявність меню обов'язкова в усіх закладах ресторанного господарства з будь-яким методом обслуговування відвідувачів (при самообслуговуванні, обслуговуванні офіціантами та комбінованому обслуговуванні). Пунктом 3.9 Правил роботи закладів (підприємств) ресторанного господарства, затверджених наказом Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції України від 24 липня 2002 року №219, заборонено встановлювати мінімум вартості замовлення та пропонувати споживачу обов'язковий асортимент продукції.

Законодавча база:

1. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. № 435-IV.
2. Податковий кодекс України від 02.12.2010 р. № 2755-VI.
3. Господарський кодекс України від 16.01.2003 р. № 436-IV.
4. Закон України "Про захист прав споживачів" від 12.05.91 р. № 1023-XII.
5. Закон України "Про захист персональних даних" від 01.06.2010 р. № 2297-VI.
6. Закон України "Про електронну комерцію" від 03.09.2015 р. № 675-VIII.
7. Закон України "Про електронний цифровий підпис" від 22.05.2003 р. № 852-IV.
8. Закон України "Про застосування реєстраторів розрахункових операцій у сфері торгівлі, громадського харчування та послуг" від 06.07.95 р. № 265/95-ВР.
9. Закон України "Про платіжні системи та переказ коштів в Україні" від 05.04.2001 р. № 2346-III.
10. Порядок провадження торговельної діяльності та правила торговельного обслуговування на ринку споживчих товарів, затверджений постановою Кабміну від 15.06.2006 р. № 833.

11. Правила продажу товарів поштою, затверджені наказом Мінекономіки, Мінтрансу від 11.06.2008 р. № 206/699.
12. Правила продажу товарів на замовлення та поза торговельними або офісними приміщеннями, затверджені наказом Мінекономіки від 19.04.2007 р. № 103.
13. Правила роздрібної торгівлі алкогольними напоями, затверджені постановою Кабміну від 30.07.96 р. № 854.
14. Правила роздрібної торгівлі непродовольчими товарами, затверджені наказом Мінекономіки від 19.04.2007 р. № 104.
15. Правила роздрібної торгівлі продовольчими товарами, затверджені наказом Мінекономіки від 11.07.2003 р. № 185.
16. Правил роботи закладів (підприємств) ресторанного господарства, затверджених наказом Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції України від 24 липня 2002 року №219.

Ви ще сумніваєтесь, як розпочати власний бізнес? **Компанія “Вікторія”** стане Вашим надійним помічником і порадником, для цього достатньо звернутись за консультацією в будь-який для Вас зручний спосіб. Звертайтеся!

Основна контактна інформація за посиланням.

Чому нам довіряють? Відповідь на це запитання тут.

Компанія “Вікторія”

Довідник користувача РРО

Довідник користувача РРО

З 20.12.2017 р. набрала чинності постанова № 984, якою змінено окремі форми та умови проведення діяльності у сфері торгівлі, громадського харчування та послуг, яким дозволено проводити розрахункові операції без застосування РРО.

Установлено нові граничні розміри річного обсягу розрахункових операцій з продажу товарів (надання послуг), у разі перевищення якого застосування РРО буде обов'язковим.

Обмеження на один суб'єкт господарювання визначено у розмірі 500 тис. грн замість раніше встановленого – 200 тис. грн для:

- роздрібної торгівлі через засоби пересувної торговельної мережі (автомагазини, авторозвозки, автоцистерни, цистерни, бочки, бідони, низькотемпературні лотки-прилавки, візки, розноски, лотки, столики), що розташовані за межами стаціонарних приміщень;
- роздрібної торгівлі на ринках, ярмарках (за винятком розташованих на їх території магазинів, кіосків, палаток, павільйонів, приміщень контейнерного типу);
- продажу страв та безалкогольних напоїв у буфетах вищих навчальних закладів, у їдальнях і буфетах підприємств УТОС та УТОГ;
- роздрібної торгівлі, громадського харчування та побутового обслуговування на території закритих військових гарнізонів і містечок, а також військових частин, розташованих у межах сіл;
- надання послуг бібліотеками;
- продажу предметів релігійно-обрядової атрибутики та надання обрядових послуг релігійними організаціями;
- роздрібної торгівлі насінням у кіосках на території сіл та селищ міського типу;

- провадження діяльності у сфері торгівлі, громадського харчування та послуг суб'єктами підприємницької діяльності на території сіл і селищ міського типу, яким згідно із Законом № 56 надано статус гірських;
- надання медичних послуг виїзними бригадами та медичного обслуговування вдома у замовника;
- приймання від населення та реалізації через бджільницькі торговельно-заготівельні пункти продуктів бджільництва, обладнання та інвентарю для пасічників.

Обмеження на один структурний (відокремлений) підрозділ (пункт продажу товарів (надання послуг)) встановлено у розмірі 250 тис. грн (попередньо було – 75 тис. грн) для:

- роздрібною торгівлі та громадського харчування на території села, що здійснюється підприємствами споживчої кооперації, а також сільгосптоваровиробниками, які використовують продукцію власного виробництва;
- роздрібною торгівлі медичними і фармацевтичними товарами та надання медичних і ветеринарних послуг на території села.

Уточнено окремі види діяльності, при здійсненні яких не встановлюється граничний розмір річного обсягу розрахункових операцій. Відповідно застосування РРО не є обов'язковим у разі використання розрахункових книжок та книг обліку розрахункових операцій, зокрема для:

- роздрібною торгівлі продовольчими товарами (крім підакцизних товарів), що здійснюється фізичними особами – підприємцями, які сплачують єдиний податок;
- продажу товарів (за переліком, затвердженим Держкомзв'язку і погодженим із Мінекономіки та ДПА) і надання послуг поштовими відділеннями та пунктами зв'язку в селах;
- продажу газет, журналів, конвертів, листівок, знаків оплати поштових послуг, іншої друкованої продукції на підприємствах поштового зв'язку, якщо питома вага

такої продукції становить понад 50 % загального товарообороту за відсутності продажу підакцизних товарів;

- продажу талонів, квитанцій, квитків з нанесеними друкарським способом серією, номером, номінальною вартістю в кіосках та салонах транспортних засобів для проїзду в електротранспорті, на морських і річкових суднах;
- надання побутових послуг: на території села; з ремонту та встановлення побутових машин і приладів, радіоелектронної апаратури, телеантен, ремонту і складання меблів, прибирання квартир, догляду за дітьми, хворими та людьми похилого віку, фотографування, ремонту квартир, приготування їжі, прання білизни, хімічного чищення, ремонту взуття, швейних та трикотажних виробів, виробів текстильної та шкіряної галантереї, металевих виробів фізичними особами – підприємцями, які провадять господарську діяльність (крім осіб, що обрали спрощену систему оподаткування) та не використовують працю найманих осіб;
- продажу товарів з розносок і ручних візків, надання послуг у салонах на залізничному, морському, річковому та повітряному транспорті за переліком, затвердженим Мінтрансом і погодженим з Мінекономіки та ДПА, а на повітряних суднах, задіяних у міжнародних повітряних сполученнях, – також продаж алкогольних напоїв і тютюнових виробів;
- приймання від населення вторинної сировини (крім металобрухту);
- страхування майнових та особистих ризиків фізичних осіб, яке проводиться страховими агентами за межами приміщення страховика, крім обов'язкового страхування цивільної відповідальності власників транспортних засобів за додатковими договорами («Зелена Картка»);
- надання ритуальних послуг за умови проведення розрахунків вдома у замовника;
- організації прийому та обслуговування туристів

в Україні, розрахунки за які проводяться у безготівковій формі (із застосуванням платіжних карток, платіжних чеків), а також надання туристичних та екскурсійних послуг за умови проведення розрахунків за межами стаціонарних приміщень суб'єктів туристичної та екскурсійної діяльності;

- надання послуг: з видачі дозволів на право здійснення любительського і спортивного рибальства на засадах спеціального використання водних живих ресурсів та на добування мисливських тварин (ліцензія, відстрільна картка); з газопостачання, водопостачання, водовідведення і тепlopостачання в селах за умови проведення розрахунків вдома у споживача;
- продажу булочних, кондитерських і порційних кулінарних виробів, морозива, безалкогольних напоїв, сувенірів, іграшок і надувних кульок з розносок та ручних візків у театральних-видовищних та спортивних закладах.

Для форм і умов проведення діяльності, визначених у Переліку № 1336, платники єдиного податку другої та третьої груп (фізичні особи – підприємці) незалежно від обраного виду діяльності, обсяг доходу яких протягом календарного року перевищив 1 млн грн, обов'язково застосовують РРО відповідно до п. 296.10 ст. 296 Податкового кодексу.

При цьому звернемо увагу, що із зазначеного Переліку вилучено норму щодо можливості здійснення роздрібною торгівлі пивом у пляшках і бляшанках за умови відсутності продажу інших підакцизних товарів, що здійснювалася фізичними особами – підприємцями, які сплачують єдиний податок. Тобто роздрібний продаж пива має здійснюватися з обов'язковим застосуванням РРО.

Змінами також виключено з цього Переліку норми, згідно з якими без застосування РРО могли здійснюватися: надання на вокзалах та у портах послуг носильниками з доставлення багажу пасажирів, а також реалізація білетів державних лотерей, крім продажу цих білетів через електронну систему прийняття ставок,

що контролюється у режимі реального часу Державним казначейством.

Реєстрація РРО в контролюючому органі здійснюється на підставі заяви за формою № 1-РРО / № 1-РРОВ з доданими до неї копіями документів, які подаються суб'єктом господарювання до контролюючого органа згідно з порядками щодо реєстрації реєстраторів розрахункових операцій і книг обліку розрахункових операцій, затверджених наказом Мінфіну України від 14.06.2016 р. № 547, зареєстрованим у Мінюсті України 05.07.2016 г. за № 918/29048(далі – Наказ № 547). Приймання названих заяв і документів здійснюють підрозділи, відповідальні за реєстрацію РРО. Форми заяв містять поля для оцінок про реєстрацію заяв у контролюючих органах. Відповідно, після приймання таких заяв повинні бути забезпечена безумовна їхня реєстрація в контролюючих органах за загальними правилами реєстрації вхідних документів від платників податків.

Роботи із уведення РРО в експлуатацію виконуються центром сервісного обслуговування(далі – ЦСО) згідно з Порядком технічного обслуговування й ремонту РРО, затвердженою постановою Кабінету Міністрів України від 12.05.2004 г. № 601(далі – Порядок). Згідно з пунктами 11 – 13 Порядку й Наказом № 547 завершення процедури реєстрації РРО відбувається після вистави суб'єктом господарювання в певні Наказом № 547 строку копії довідки про опломбування РРО й акта введення в експлуатацію РРО, що видаються ЦСО.

При здійсненні процедур реєстрації (перереєстрації), скасування реєстрації РРО, книг обліку розрахункових операцій, розрахункових книжок працівниками підрозділів обслуговування платників, які задіяні до цього прямо діяльності ДФС, забезпечується реєстрація вхідної кореспонденції, отриманої від платників податків (заяв з доданими до них документами, копій довідок про опломбування РРО й актів введення в експлуатацію РРО й т.п.).

Документи щодо опломбування й введення в експлуатацію РРО

(копії довідок про опломбування РРО й актів уведення в експлуатацію РРО) повинні реєструватися як вхідні документи контролюючими органами по місці реєстрації РРО з дотриманням вимог п. 161 Типової інструкції з діловодства в центральних органах виконавчої влади, Раді міністрів Автономної Республіки Крим, місцевих органах виконавчої влади, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 30.11.2011 г. № 1242(далі – Інструкція), і рр. 3.5.1 п. 3.5 розділу III Зразкового регламенту державних податкових інспекцій у районах, містах (крім міста Києва), районах у містах, об'єднаних державних податкових інспекцій головних керувань ДФС, затвердженого наказом ДФС від 31.01.2015 г. № 50 (зі змінами).

З метою забезпечення обліку й контролю над проходженням документів, на підставі яких завершується процедура реєстрації РРО, і, відповідно, контролю над дотриманням строку, установленого для завершення процедури реєстрації РРО, підрозділам обслуговування платників необхідно:

- вести журнал для реєстрації копій довідок про опломбування РРО й актів уведення в експлуатацію РРО за формою, установленої в додатку 11 до Інструкції, з обліком того, що якщо буде потреба журнал може доповнюватися додатковими графами;
- здійснювати реєстрацію цих документів у журналі як вхідних у строки, певні п. 163 Інструкції;
- дотримуватися строків для завершення реєстрації РРО, установлених Наказом № 547, з урахуванням дати вступу цих документів, зафіксованої в журналі;
- забезпечити зберігання журналу в підрозділі обслуговування платників.

У разі використання суб'єктом господарювання РРО, який вичерпав свій строк експлуатації, такий технологічний пристрій не може вважатися РРО відповідно до вимог Закону України від 06.07.95 р. № 265/95-ВР «Про застосування реєстраторів у сфері торгівлі, громадського харчування та послуг».

Тобто подальше використання такого пристрою суб'єктом господарювання є порушенням вимог Закону № 265 та тягне накладення фінансових санкцій відповідно до п. 1 ст. 17 Закону № 265 у таких розмірах:

вчинене вперше – 1 грн;

за кожне наступне вчинене порушення – 100 % вартості проданих з порушеннями, встановленими п. 1 ст. 17 Закону № 265, товарів (послуг).

Крім того, відповідно до ст. 155¹ Кодексу про адміністративні правопорушення від 07.12.84 р. № 8073-Х за порушення порядку проведення розрахунків накладається штраф у розмірі від двох до п'яти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян на – осіб, які здійснюють розрахункові операції та на посадових осіб – від п'яти до десяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

За дії, вчинені особою, яку протягом року було піддано адміністративному стягненню за такі самі порушення, – тягне за собою накладення штрафу в розмірі від п'яти до десяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян і на посадових осіб – від десяти до двадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Справи про адміністративні правопорушення, передбачені, зокрема ст. 155¹ Кодексу про адміністративні правопорушення? розглядають судді районних, районних у місті, міських чи міськрайонних судів відповідно до ст. 221 Кодексу.

Реєстрація книг обліку розрахункових операцій

Реєстрація книг обліку розрахункових операцій (далі – КОРО) здійснюється в контролюючому органі за основним місцем обліку суб'єкта господарювання як платника податків.

КОРО реєструється на кожний реєстратор розрахункових операцій (далі – РРО), при цьому кількість КОРО, що реєструються

одночасно, не обмежується. Перша КОРО на РРО реєструється одночасно з реєстрацією РРО. Датою реєстрації першої КОРО на РРО є дата реєстрації РРО.

Підставою для реєстрації другої та наступних КОРО на РРО в контролюючому органі є надходження до цього органу реєстраційної заяви за формою № 1-КОРО (додаток 3 до Порядку), яка має бути підписана керівником суб'єкта господарювання або фізичною особою – підприємцем із зазначенням дати подання.

У разі відсутності підстав для відмови в реєстрації КОРО посадова особа контролюючого органу не пізніше двох робочих днів з дня отримання заяви проводить реєстрацію КОРО шляхом внесення даних до інформаційної системи ДФС.

Розрахункові документи

Форми і зміст розрахункових документів, які повинні видаватися при здійсненні розрахунків суб'єктами господарювання для підтвердження факту продажу (повернення) товарів, надання послуг, отримання (повернення) коштів у сфері торгівлі, ресторанного господарства та послуг затверджені наказом Міністерства України від 21.01.2016 р. № 13 «Про затвердження Положення про форму та зміст розрахункових документів, Порядку подання звітності, пов'язаної із використанням книг обліку розрахункових операцій (розрахункових книжок), форми № ЗВР-1 Звіту про використання книг обліку розрахункових операцій (розрахункових книжок)».

Партнер Компанії Вікторія – Сервісний Центр РРО пропонує унікальну акцію для бізнесу.

Джерело: Інформаційно-аналітичний журнал «Вісник. Офіційно про податки» – офіційне видання Державної фіскальної служби України.

<http://www.visnuk.com.ua/uk/news/100006999-scho-potribno-znati-pro-vikoristannya-rro>

<http://www.visnuk.com.ua/uk/news/100007110-scho-chekaye-za-vik-oristannya-rro-strok-sluzhbi-yakogo-zakinchivsvya>

<http://www.visnuk.com.ua/uk/news/100007082-yak-reyestruyutsya-knigi-obliku-rozrakhunkovikh-operatsiy>

<http://www.visnuk.com.ua/uk/news/100006903-yaki-nyuansi-slid-u-rakhuvati-pri-programuvanni-rozrakhunkovogo-dokumenta>

<http://www.visnuk.com.ua/uk/publication/100006878-reyestratori-rozrakhunkovikh-operatsiy-4?issue=5629>

Зняття з податкового обліку підприємця

Зняття з обліку фізичної особи – підприємця в контролюючому органі здійснюється у порядку, встановленому п. 65.10 ст. 65, ст. 67 Податкового кодексу України (далі – ПКУ), розділу XI Порядку обліку платників податків і зборів, затвердженого наказом Міністерства фінансів України від 09.12.2011 №1588 (у редакції наказу Мінфіну від 22.04.2014 №462) (далі – Порядок №1588).

Підставою для зняття фізичної особи – підприємця як платника податків з обліку у відповідному контролюючому органі є відомості про державну реєстрацію припинення підприємницької діяльності фізичної особи – підприємця за її рішенням.

Дата зняття з обліку фізичної особи – підприємця відповідає даті отримання відомостей про державну реєстрацію припинення підприємницької діяльності фізичної особи – підприємця.

Дані про зняття з обліку фізичної особи – підприємця передаються контролюючим органом за основним місцем обліку такого платника податків до Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань (далі – ЄДР) із зазначенням: дати та номера запису про зняття з обліку, назви та ідентифікаційного коду контролюючого органу, у якому платника податків знято з обліку.

Після державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичних осіб – підприємців, місцем проживання яких є тимчасово окупована територія або територія проведення антитерористичної операції, процедури та дії, визначені п. п. 6 п. 11.18 розділу XI Порядку №1588 можуть проводитись за місцем перебування таких осіб при їх зверненні до відповідних контролюючих органів з документальним підтвердженням особи та місця перебування.

Відповідно до п. п. 6 п. 11.18 розділу XI Порядку №1588 після державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізична особа продовжує обліковуватись у контролюючих органах як фізична особа – платник податків, яка отримувала доходи від провадження підприємницької діяльності.

Державна реєстрація (реєстрація) припинення підприємницької діяльності фізичної особи не припиняє її зобов'язань, що виникли під час провадження підприємницької діяльності та не змінює строків, порядків виконання таких зобов'язань та застосування санкцій за їх невиконання.

Врегулювання питань погашення грошових зобов'язань та/або податкового боргу при реєстрації у відповідному уповноваженому органі припинення незалежної професійної діяльності фізичної особи (якщо така реєстрація була умовою ведення незалежної професійної діяльності) здійснюється у порядку, визначеному ПКУ.

Коли після внесення до Реєстру самозайнятих осіб запису про

припинення підприємницької діяльності фізична особа продовжує провадити діяльність, вважається, що вона розпочала діяльність без взяття її на облік як самозайнятої особи.

Джерело: Головного управління ДФС у Тернопільській області

Порядок застосування дисциплінарних стягнень за порушення трудової дисципліни

Застосування стягнення за порушення трудової дисципліни стосується лише осіб, які працюють на підприємствах на умовах трудового договору і є штатними працівниками.

Загалом трудова дисципліна полягає в обов'язку дотримання працівниками правил внутрішнього трудового розпорядку (статутів, положень про дисципліну), технологічних, санітарних та інших встановлених норм. Трудова дисципліна є необхідною умовою для належної організації будь-якої колективної праці і характеризують її такі елементи як чесна й сумлінна праця; своєчасне й точне виконання розпоряджень власника (уповноваженого ним органу); підвищення продуктивності праці; поліпшення якості продукції; виконання технологічної дисципліни; додержання вимог охорони праці; дотримання техніки безпеки та виробничої санітарії; збереження та зміцнення власності підприємств, установ, організацій. Підставою для застосування дисциплінарної відповідальності – порушення трудової дисципліни (невиконання чи неналежне виконання працівником покладених на нього обов'язків).

Статтею 147 Кодексу законів про працю України передбачено, що за порушення трудової дисципліни до працівника може бути

застосовано один з заходи стягнення в виді догани або звільнення, але законодавством, статутами і положеннями про дисципліну можуть бути передбачені для окремих категорій працівників й інші види дисциплінарних стягнень.

Дисциплінарне стягнення застосовується власником або уповноваженим ним органом безпосередньо за виявленням проступку, але не пізніше одного місяця з дня його виявлення, не рахуючи часу звільнення працівника від роботи у зв'язку з тимчасовою непрацездатністю або перебуванням його у відпустці, і не може бути накладене пізніше шести місяців з дня вчинення проступку(стаття 148 Кодексу законів про працю).

Як зазначає частина 1 статті 149 вищевказаного Кодексу, до застосування дисциплінарного стягнення роботодавець зобов'язаний взяти від порушника трудової дисципліни письмове пояснення. Мета цього пояснення – з'ясувати, чи вчинив працівник проступок і чи визнає він себе винним. Крім того, обов'язковість надання працівником пояснення з приводу вчинення проступку – одна з гарантій того, що накладення стягнення буде правомірним.

Якщо працівник відмовився від пояснень, комісією роботодавця за участю представника профкому (якщо цей працівник є членом профспілки) у складі не менше трьох осіб складається відповідний акт. У ньому зазначаються обставини, за яких працівник відмовився написати пояснення, та факт усного роз'яснення йому правових наслідків через порушення ним своїх функціональних обов'язків. Безпосередній керівник повинен написати на ім'я роботодавця службову записку, в якій об'єктивно викласти фактичні обставини справи та пропозиції щодо притягнення до дисциплінарної відповідальності, а також додати відповідні документи, що підтверджують факт порушення.

Недотримання вказаних процедур може створити проблеми при розгляді трудового спору в суді у випадку, коли працівник оскаржить звільнення та поновиться на роботі. Тому лише на підставі зібраних документів, що підтверджують факт порушень з боку працівника, роботодавець може видати наказ (розпорядження) про притягнення винного до дисциплінарної відповідальності.

Відповідно до частини другої статті 149 Кодексу Законів про працю за кожне порушення трудової дисципліни може бути застосовано лише одне дисциплінарне стягнення. Тобто, не можна за одне й те ж правопорушення оголосити працівникові догану і тут же його звільнити. Наприклад, якщо роботодавець оголосив працівникові догану за прогул, а потім підготував наказ про звільнення працівника з цих же підстав, то звільнити відповідно до пункту 4 статті 40 Кодексу Законів про працю цього працівника можна лише за умови, якщо попередньо буде скасовано наказ про оголошення йому догани.

Відповідно до законодавства роботодавець має право вибирати вид стягнення, але зобов'язує його враховувати при цьому цілу низку факторів, зокрема: ступінь тяжкості вчиненого проступку, який включає форму вини, хоча лише до вини і не зводиться; заподіяну порушенням шкоду; обставини, за яких вчинено проступок; попередню роботу працівника.

Стягнення оголошується в наказі (розпорядженні) і повідомляється працівникові під розписку у триденний строк, а пропуск цього строку означає, що порушено порядок застосування дисциплінарного стягнення і це може тягти визнання стягнення таким, що не має юридичної сили.

Відмова працівника від ознайомлення з наказом про оголошення стягнення або від посвідчення цього факту своїм підписом не ставить під сумнів чинність стягнення, але в разі спору в суді така відмова повинна бути доведена. Зазвичай, на практиці відмова також засвідчується актом, складеним за участю очевидців цього факту.

Окрім того, вживаючи до працівника, який допустив порушення трудової дисципліни, заходів дисциплінарного впливу, роботодавцеві необхідно також мати на увазі положення пункту 22 постанови Пленуму Верховного Суду України «Про практику розгляду судами трудових спорів» від 06.11.1992 № 9, відповідно до якого при розгляді справ про поновлення на роботі осіб, звільнених за порушення трудової дисципліни, судам необхідно з'ясувати, в чому конкретно проявилось

порушення, що стало приводом до звільнення.

Джерело: Головне управління Держпраці у Дніпропетровській області